

PÄÄKIRJOITUS

Edellistä pääkirjoitusta kirjoittaessani koronaepidemia oli alkupuolellaan ja olimme juuri kohtaamassa ja ottamassa haltuun uutta, yllättävää tilannetta omassa elämässämme, työssämme, koko yhteiskunnassa ja maailmassa. Nyt taudin kanssa on eletty jo jonkin aikaa ja toistaiseksi näytetään edelleenkin elävän.

Päätimme lehden toimitusneuvostossa, että lehden syksyn ensimmäinen numero on etätyöskentelyn teemanumero. Niin merkittävä muutos siirtyminen etätyöskentelyyn keväällä oli, että se ansaitsee oman teemanumeronsa. Näin haluamme olla herättämässä keskustelua etätyöskentelyn tiimoilta; millaista on työskennellä juuri parien, perheiden ja verkostojen kanssa etäyhteyksiä hyödyntäen? Mitä etäyhteydet mahdollistavat, mitä ne ehkä eivät mahdollista? Millä tavalla työskentely etänä on erilaista ja toisaalta samanlaista kuin paikan päällä kohtaaminen? Miten työskennellä etänä laadukkaasti? Mihin tilanteisiin etätyöskentely erityisesti sopii? Millaista se on perhe- ja pariterapeuteille, entä asiakkaille? Toivon tämän numeron artikkelien, kolumnin ja kokemustekstien avaavan keskustelua perhe- ja pariterapeuttien välillä mm. edellä mainituista kysymyksistä.

Itselleni etäyhteyksillä työskentelyyn siirtymisessä on ollut moninaisia vaihteita; alun tekninen sählääminen ja tietokoneen välityksellä vuorovaikutuksen opettelu, pikkuhiljaa työskentelyyn tottuminen, havainnot yllättävänkin koskettavista kohtaamisista, innostus uuden työtavan mahdollisuuksista ja nyt kesän jälkeen etänä työskentelemisen arkipäiväistyminen ja myös lisääntyvä kaipuu paikan päällä kohtaamisiin.

Etätyöskentelyä käsittelevien tekstien lisäksi lehdestä löytyy Aino-Maija Kuuselan, Sanna Lemposen, Aarno Laitilan ja Kirsti Kumpulaisen artikkeli positiivisesta vuorovaikutuksesta käytöshäiriödiagnoosin saaneiden lasten perheterapiassa. Lasten kanssa työskentely perheterapiassa on keskeinen aihe ja siitä soisi ilmestyvän lisääkin tekstejä jatkossa, sekä tutkimuksellisia että käytännön työstä nousevia oivalluksia.

Tapio Ikonen on arvioinut Arlene Veteren ja Jim Sheenanin toimittaman kirjan pitkäkestoisesta systeemisestä työskentelystä yksilöiden, parien ja perheiden kanssa. Tapion laaja kirja-arvio kutsuu lukemaan itse teoksen ja pohtimaan sitä, mitä systeemisellä työtavalla erilaisissa konteksteissa tarkoitetaan ja miten pitkäjänteinen, systeminen työskentely mahtaa nykypäivän palvelujärjestelmissä mahdollistua. Systeemisyydestä on suomalaisessa perheterapiakentässä alettu uudelleen puhumaan mm. systeemisen lastensuojelumallin yhteydessä, ja systeemisyyden suhdetta vaikkapa dialogisiin ja reflektiivisiin suuntauksiin olisikin käsitteellisesti hyvä yhdessä ymmärtää ja määritellä. Ehkäpä em. kirja voi antaa tähänkin keskusteluun jotain aineksia.

Eija-Liisa Rautiainen, päätoimittaja